

Dinar d'alçada

Alfons Cama i Saballs

Després de la reunió de treball, vaig anar a dinar amb els companys de feina al glamurós restaurant “El Tast” al Barri Antic de Barcelona: el director general, el tresorer i tres comercials de l’empresa. Jo portava l’oficina de vendes de Vidal i fills SA a les comarques del sud. Una reunió com les que el director convocava cada trimestre.

L’àpat era, doncs, un d’aquells d’americana i corbata.

La majoria dels comensals es vantaven de ser uns grans gourmets. Amb ells, ja havia descobert alguna de les “excel·lències” de la cuina europea. Com aquell plat alemany compost bàsicament de col fermentada amb aquella agror que el feia immenjable: *xucrut* n’hi deien; o aquelles quatre closques immenses de cargols —quatre— plenes de trossets de carn de vés a saber què, acompanyades d’una salsa a base d’espècies estanyes, que et deixaven amb més gana de la que tenies en arribar; o unes cols de Brussel·les que tothom trobava excel·lents i que jo no podia aguantar de la mala olor que desprenen... I alguna altra ximpleria més.

Però aquell dinar va ser diferent.

Al cap de poc de repartir-nos la carta, el cambrer va tornar a la taula rodona que ens ha-

vien preparat amb tot tipus de detall per a deixar-hi un parell de plàteres farcides de calamars a la romana.

—Qui ho ha demanat? —va preguntar el director general.

Les mirades es van creuar per sobre la taula en totes direccions. Silenci. Fins que algú va gosar respondre que devien ser pels ocupants d’alguna de les altres entaulades que omplien aquell espai privilegiat i que el cambrer, segurament, s’havia equivocat.

De moment, els calamars —difunts, esventrats, tallats a rodanxes, arrebossats amb ou i farina i fregits dins d’algun oli extra verge de terres endins— van quedar impassibles dins les seves plates. I nosaltres, tots sis, expectants per si el cambrer i els altres clients s’adonaven de l’error.

Va passar l’estona i ningú no va reclamar els pobres cefalòpodes. I abans que el cambrer tornés a la taula per a apuntar la comanda, jo m’hi vaig atrevir:

—Penso que els provaré.

Vaig allargar el braç i vaig empaitar la primera rodanxa que se’m va posar davant els dits. Me la vaig posar a la boca i vaig començar a degustar aquella menja inesperada, dolça i cruixent. Vaig fer cara d’acceptació, sense descobrir el secret que amagava. A poc a poc, els altres comensals també van iniciar l’atac a les plàteres de les rodanxes grogues. I tots van callar com a putes assaborint aquella ceba arrebossada que la casa ofería com a entrant a l’àpat.